

arkus
▽

Jela Mlčochová

ilustroval Josef Quis

HÁDAJKOVÉ DOBRODRUŽSTVÁ STRAŠIDELNÝ HRAD

HÁDAJKOVÉ DOBRODRUŽSTVÁ STRAŠIDELNÝ HRAD

Jela Mlčochová
Ilustroval Josef Quis

VYDAVATELSTVO
ARKUS

Napísala Jela Mlčochová.
Ilustroval Josef Quis.

© Jela Mlčochová, 2013
© Arkus, 2013

Všetky práva vyhradené. Žiadnu časť tejto publikácie nemožno rozširovať bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov práv.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese:
www.vydarkus.eu

Jela Mlčochová je autorkou viacerých kníh pre deti i dospelých. S veľkým záujmom sa stretla najmä jej séria detektívok pre mládež *Záhada* pre Adrianu, ktorá vyšla v niekoľkých vydaniach. Pre menšie deti napísala detektívny príbeh *Kto kradol v cirkuse Zlatá hviezda*, pravidelne pripravuje dva obľúbené detské časopisy *Hádajko* a *Detské doplnovačky*, ktoré píše spoločne so svojím talentovaným žltým kocúrom Markusom.

Vo voľných chvíľach sa venuje najmä športu - pláva, behá a preváža sa na bicykli, prípadne sa túla po horách, kde najčastejšie nachádza námety na ďalšie príbehy.

1. Záhada hradu Orlia hliadka

„A je to!“

Hádajko pozorne vpísal do krížovky posledné písmeno a zavrel časopis.

Práve vylúštil poslednú hádanku. Ale... čo bude lúštiť teraz?

Vstal od stola a pohľad mu padol na zrkadlo na stene oproti. Zjavila sa v ňom jeho tvár – pehavá, s vyhrnutým nosom a belasými očami, v ktorých sa zračilo znepokojenie.

No naozaj – čo bude lúštiť teraz?

Hádajko si prihladil rozstrapatené vlasy, ktoré on sám nazýval gaštanovými, ale v skutočnosti boli skôr ryšavé, a znechutene pokrútil hlavou. Nie preto, že sa mu vlasy prihladiť nepodarilo a ďalej mu trčali na všetky strany – to mu neprekážalo. Uvedomil si však, že práve vylúštil poslednú krížovku v poslednom časopise, ktorý mal doma. Poštár, trpaslík Ctibor, mu síce prinesie nový, ale to bude až o týždeň.

„Najvyšší čas poobzerať sa po nejakom dobrodružstve!“ povedal Hádajko trom zlatým rybičkám, ktoré dôstojne plávali vo veľkom akváriu pod oknom. „Čo si o tom myslíte vy? Netúžite po niečom takom?“

Rybičky, pravdaže, mlčali a ďalej plávali, akoby sa nič nedialo. A veď sa vlastne naozaj dokopy nič nedialo, pretože jediné, čo sa stalo, bolo to, že na okno ktosi zaťukal. Bol to trpaslík Ctibor, ktorý práve otváral poštársku tašku.

„Máš pre mňa list?“ zaradoval sa Hádajko.

„Len noviny,“ pokrútil hlavou trpaslík Ctibor. „Tak ako vždy. Vyzeráš akosi smutne. Stalo sa niečo?“

„Práve že nie,“ vyhrkol Hádajko. „Práve že nič. Práve že je všetko rovnaké ako včera. A predvčerom. A pred sto rokmi.“

„To určite nie,“ namietol trpaslík Ctibor. „Pred sto rokmi toto mestečko neexistovalo.“

To bola pravda. Mestečko, v ktorom bývali Hádajko a trpaslík Ctibor, malo len necelých päťdesiat rokov. Ležalo na brehu pokojnej riečky Maliny a na úpätí vysokého kopca Triangula. Bývalo v ňom niekoľko stoviek obyvateľov, a tak tam, aspoň podľa Hádajka, vládla poriadna nuda. Práve preto sa Hádajko už pred rokmi pustil do lúštenia hádaniek a lúštil ich tak vytr-

valo, až ho všetci začali prezývať Hádajko. A tá prezývka mu napokon prischla tak dokonale, že dnes si už vlastne nikto nepamätal, ako sa volá naozaj – a možno si na svoje pravé meno nespomínal už ani samotný Hádajko.

Ibaže okrem lúštenia hádaniek sa v mestečku nedalo robiť vlastne nič.

A Hádajko už mal toho dost'.

Niečo by sa malo stať.

Už čoskoro. Už dnes. Teraz. Cítil to.

Kývol trpaslíkovi Ctíborovi a zatvoril okno. Potom začal čítať noviny.

A vtom sa to stalo!

Keď obrátil stranu, pohľad mu padol presne na tento článok:

Žijú na hrade Orlia hliadka strašidlá?

Náš vyslaný redaktor navštívil malebný hrad Orlia hliadka v Strašidelných horách. Priviedli ho tam zvláštne reči, ktoré šíрили ľudia žijúci v okolí hradu. Vraj na hrade sa deje čosi naozaj čudné. Ozývajú sa tam podozrivé zvuky, v noci počuť ťažké kroky, niekedy vidno záblesky svetiel a občas sa ozvú i hlasy ľudí, ktorých nikto nikdy nevidel!

Po príchode na hrad nám redaktor poslal správu, podľa ktorej hradný kastelán tvrdí, že na hrade straší. Údajne sa mal vyjadriť takto: „Je to tu plné strašidiel. Číhajú za každým rohom. Radšej chodte preč, kým je čas!“

Náš redaktor sa však nedal odradiť. Rozhodol sa prenocovať v komnate, ktorá je vrazov všetkých komnát úplne najnebezpečnejšia – podľa slov miestnych do nej síce večer host' vstúpi, ráno však už von nevyjde. V noci totiž bez stopy zmizne!

Náš redaktor sa teda ubytoval práve v tejto komnate, na večeru zjedol puding, prečítal si časopis a šiel spať.

Ráno chyzná našla len prázdnu izbu. Bola v nej redaktorova batožina a prázdna miska od pudingu,

redaktor však v izbe nebol. Nebol nikde na hrade a už vôbec nie v podhradí.

Redaktor našich novín sa teda stratil! Nevieme, čo sa stalo, a spolu s našimi čitateľmi sa pýtame: Žijú na hrade Orlia hliadka strašidlá?

Hádajko zažmurkal a prečítal si ten článok ešte raz. Vzápätí sa mu dych zrýchlil tak, akoby bežal.

Vedel to! Niečo sa malo stať. A už je to tu.

Napínavé dobrodružstvo. Záhada. Nebezpečenstvo, pri ktorom mrazí.

Idem tam! rozhodol sa Hádajko. Vypátram, čo sa deje na hrade Orlia hliadka!

2. V Strašidelných horách

Pochytila ho pravá cestovateľská horúčka. Zo skrine vytiahol batoh a hádzal doň všetko, čo mu prišlo pod ruku.

Košel'u... sveter... porcelánovú sošku psíka... nočnú lampu...

A vtom sa zarazil.

Načo mu bude v hrade plnom strašidiel nočná lampa?
A načo soška psíka?

Pošúchal si čelo. Čo si treba zobrať do takého hradu?
A kde ten hrad vlastne je?

Rozložil si na koberci mapu a začal ju študovať.

Strašidelné hory sa na mape nachádzali celkom dole. Už na prvý pohľad vyzerali hrôzostrašne – boli namaľované čiernou farbou a hneď vedľa sa skvela výrazná značka s prísnyim výkričníkom.

„Čo to znamená?“ hundral Hádajko.

„Značka s výkričníkom značí, že na cestovateľa na tom mieste číha veľmi vážne nebezpečenstvo,“ prečítal

si vysvetlivky. „*Odporúča sa na také miesto radšej vôbec nechodiť.*”

Hádajkovi po chrbte prebehli zimomriavky. Vstal a nervózne sa začal prechádzať po izbe. Uvedomil si, že riešiť záhady v časopise a naozaj ich prežívať vôbec nemusí byť jedno a to isté. Pri čítaní ho nečaká nič zlé. Keď však na to miesto odcestuje, nebezpečenstvu sa nevyhne.

Naozaj tam chce ísť?

„Áno!” zvolal Hádajko tak nahlas, až všetky tri zlaté rybičky od ľaku vyskočili do výšky a zase s čľupnutím dopadli späť do akvária.

„Chcem tam ísť, a veru aj pôjdem. Nijaký namaľovaný výkričník ma od môjho zámeru neodradí!”

A opäť sa pribral do balenia, pričom teraz lepšie zvažoval, čo si vezme so sebou, takže v jeho batohu sa ocitli samé užitočné veci, napríklad baterka, mapa, budík či čiapka s brmbolcom.

Tak. Hotovo. Teraz ešte nakrmiť rybičky, a môže ísť.

Starostlivo nasypal do akvária krmivo a zahľadel sa na rybičky.

„To máte na týždeň,” oznámil im. „Rozdeľte si to na sedem častí a každý deň zjedzte len jednu. Keď dojete poslednú, vrátim sa.”

Potom si vyhodil batoh na chrbát a pobral sa ku dverám, kde sa na okamih zastavil.

„Vrátim sa,“ ešte raz oznámil rybičkám. „Len čo vylúštim záhadu hradu Orlia hliadka. Sľubujem.“

Potom vyšiel von a zavrel za sebou dvere.

Na stanici sa spýtal, ktorý vlak ide do Strašidelných hôr.

„Do Strašidelných hôr?“ spľasla rukami pani v pokladni. „Naozaj chcete ísť práve tam? Ved' tam straší! Nečítate noviny?“

„Čítam,“ prikývol Hádajko. „A práve preto tam idem. Chcem vyriešiť záhadu strašidelného hradu. Chcem zistiť, kto tam straší, kedy tam straší a prečo tam straší.“

„A ešte aj ako tam straší,“ dodala pani a podala mu cestovný lístok. „Lenže to ani veľmi skúmať nemusíte. To vieme už teraz. Straší tam veľmi. Hrozne veľmi. Dokonca by som povedala, že tam straší strašne.“

„Myslím, že áno,“ súhlasil Hádajko, zaplatil a nastúpil do vlaku.

Vlak dlho uháňal krajinou, ktorá sa za oknom podchvíľou menila a s pribúdajúcimi kilometrami bola čoraz nevlúdnejšia, divokejšia a temnejšia. A čím bola neprívetivejšia, tým bolo cestujúcich vo vlaku menej, až napokon vystúpili všetci a vo vagóne zostal okrem Hádajka iba staručký ujko, ktorý podriemkaval s nosom zaboreným do huňatého kockovaného šálu.

„Som rád, že ste tu zostali aspoň vy,“ prihovoral sa mu Hádajko.

„Čo... čože?“ prebral sa ujko a rozospato sa rozhlíadal okolo seba.

„Dobre, že ste tu,“ zopakoval Hádajko. „Lebo inak už všetci vystúpili.“

„Hej? A kde to vlastne sme?“

Vyzrel z okna.

„Strašidelné hory!“ vykrikol. „Práve sme prišli do Strašidelných hôr!“

„Och, do Strašidelných hôr?“ zvolal teraz aj Hádajko. „Už? Tak poďte, vystúpime.“

„Kde, v Strašidelných horách?“ vyhrkol ujko a roztriasol sa tak silno, až sa mu rozviazal kockovaný šál aj šnúrky na

topánkach. „V Strašidelných horách ja rozhodne nevystúpim. A nerobte to ani vy, ak je vám život milý.”

„Život mi milý je, ale zároveň chcem nájsť hrad,” povedal Hádajko, schytil batoh a vystúpil.

„Nerobte to!” začul ešte ujkov výkrik. „Nechod'te do hôr a už vôbec nechod'te do hradu! Je tam...” Ďalšie jeho slová zanikli v rachote rozbiehajúceho sa vlaku, ktorý zrýchlil a vzápätí bol preč.

Hádajko osamel na ošarpanom nástupišti. Opodiaľ stála vysoká sliepňajúca lampa, ktorá ako-tak osvetľovala akýsi nachýlený stĺp. Bola na ňom šípka s nápisom **HRAD ORLIA HLIADKA** a pod ňou menšia ceduľka s nápisom: *Chod'te rovno za nosom.*

„Dobre,” prikývol Hádajko, vyhodil si batoh na chrbát a vyrazil. Rada ísť za nosom bola veľmi užitočná, lebo keď vykročil zo stanice, ocitol sa v takej hustej hmle, že nevidel ani na krok. Našťastie, na vlastný nos si dovidel, takže zablúdiť nemohol. Asi hodinu kráčal v hmle do strmého kopca porasteného stromami a pichľavými kríkmi, keď vtom sa biele kúdoly na chvíľu rozptýlili a Hádajko zbadal, ako sa zo zdrapov vlhkej hmly vynárajú tmavé neprístupné kamenné múry.

Hrad Orlia hliadka bol rovno pred ním, mĺkvy a tajomný ako les navôkol.

Hádajko rázne zabúchal na čiernu bránu.

Najprv sa nedialo nič. Hádajko trpezlivo čakal, no brána sa nielenže neotvorila, ale dokonca sa spoza nej neozval nijaký zvuk.

Akoby v hrade všetci skameneli.

Hádajko však zrazu pocítil, ako sa za ním niečo pohlo! Vyľakal sa a vlasy sa mu od strachu nezježili len preto, lebo už zježené boli – vieme, že Hádajko bol ustavične strapatý a vlasy mu vždy trčali na všetky strany. Teraz sa mu však navyiac rozdrkotali i zuby.

Zatajil dych a opatrne sa obzrel.

A za ním sa naozaj niečo hýbalo! Hmla! Skrúcala sa a prevaľovala sem a tam, akoby bola živá! Hádajkovi sa dokonca zdalo, že v nej vidí postavy, ktoré kráčajú k nemu, blížia sa a...

„Otvorte!“ skríkol a zabúchal na bránu tak mocne, až ju takmer vyvalil z pántov.

„Vari horí?“ začul namrzený hlas a brána sa konečne s hlasným škripotom otvorila. Stál v nej drobný človečik v tmavohnedom plášti, ktorý mu siahal takmer až po zem, a v ruke držal obrovský zväzok kľúčov.

Hádajko vbehol dnu, akoby mal za chrbtom aspoň desať poriadne rozčúlených psov. Vzápätí bránu zacapil, až to zadunelo, a pre istotu sa o ňu z vnútornej strany ešte aj oprel.

„V tej hmle...“ zajachtal vyľakane. „V tej hme niečo je!“

„Isteže,“ prisvedčil človečik a zamkol bránu. „Je tam nádcha, kašeľ, horúčka, bolesti hrdla... to všetko je v hmle. Keď sa tam budete motať, skočí to na vás a vy sa toho nezbavíte dva týždne, v krajnom prípade dokonca celých štrnásť dní. Budete chorý až hrôza!“

„To
som
nemal na
mysli,“

zahundral
Hádajko.

„Chcel som
povedať, že...“

Ale človečik
ho už nepočúval.

Pokynul mu, aby

ho nasledoval, a vykročil krížom cez hradné nádvorie. Hádajko sa pobral za ním, pričom niekoľkokrát sa pošmykol na klzkých dlaždiciach a dvakrát bezmála spadol.

Nádvorie zo všetkých strán obklopovali vysoké hradné steny, v ktorých sa nachádzali malé oblôčky. Za niektorými z nich sa už aj svietilo. Rovno pred nimi stála vysoká veža, ktorá bola hore zakončená špicatou strieškou a na nej trónil kovový čierny kohút. Pod strieškou Hádajko zočil vyhliaďkovú terasu, obohanú dreveným zábradlím, ktoré pri pohľade zdola pôsobilo dojmom, že sa už-už rozsype a spolu s terasou sa zrúti

na nádvorie. Hádajko pri tej predstave mimovoľne vtiahol hlavu medzi plecia a prižmúril oči, akoby mu mali trosky terasy každú chvíľu pristáť rovno na hlave.

Ale nič také sa nestalo. Bez nehody prešiel za človečikom až k nízkym dvierkam v stene naproti. Človečik ich otvoril, potom ustúpil bokom, aby mohol Hádajko vojsť dnu, a zrazu s úsmevom povedal:

„Vitajte na hrade Orlia hliadka. Budete mojim hosťom. Som tunajší kastelán. Volám sa Max.”

Hádajko vošiel do hradu a ocitol sa v rozľahlej vstupnej hale. Z nej viedlo široké točité schodište na poschodie, ktoré sa strácalo v prítmí. Steny haly zdobili tmavé obrazy v pozlátených rámoch, z ktorých sa na Hádajka prísne pozerali páni a dámy v starodávnych kostýmoch. Iba jeden obraz vyzeral veselšie – bol na ňom muž s velikánskym nosom, ktorému sa okolo hlavy vznášalo množstvo balónikov.

„Zaujímavé,” podotkol Hádajko. „Akoby sa práve vrátil z lunaparku, nemyslíte?”

Ale kastelán Max ho nepočúval.

„Toto je prvý majiteľ hradu,” ukázal na opačnú stenu, kde visel veľký portrét unudene pôsobiaceho tučného muža v bielej parochni. Hádajko naňho pozrel a ihneď zabudol na nosateho človeka s balónikmi. Muž v parochni totiž držal v ruke...

Hádajko vyvalil oči, zažmurkal, uštipol sa do líca... ibaže stále videl to isté!

„Ale veď... v ruke má mobil!” zajachtal. „Normálny mobilný telefón!”

„Čo je
čudné na
mobilnom
telefóne?“
nechápal
kastelán
Max. „Má
ho každý,
ja dokonca
dva.“

„Teraz už
áno... ale tento
muž predsa žil
veľmi dávno,
no nie?“

„Veľmi dávno
a veľmi dlho,“ významne

vztýčil ukazovák kastelán Max. „Vľavo dole uvidíte
na obraze pár číslíc. Keď ich spočítate, zistíte, koľkých
rokov sa tento muž dožil. Mimochodom, volal sa Mar-
kus. Gróf Markus.“

Hádajko sa sklonil k spodnej časti obrazu. Uvidel tam
tieto čísla:

18 52 34 47 98

Rýchlo ich spočítal.

„249!“ vyhrkol. „Gróf Markus žil 249 rokov?“

„Presne tak,“ prikývol kastelán Max. „Zaujímavý
človek. A keďže tak dlho žil, je prirodzené, že sa už
aj byťku nudil. A tak si krátil čas vymýšľaním nových

vecí. Okrem iného vymyslel aj mobil, ktorý vidíte na obraze. Podarilo sa mu to asi o päťsto rokov skôr, ako ľudia vymysleli mobil ešte raz.”

„Pozoruhodné...” zahundral Hádajko. „Nečudoval by som sa, keby tento gróf Markus kadečo vymýšľal ešte aj dnes a keby práve on bol tým strašidlom, ktoré som videl vonku v hmle.”

„Vonku v hmle nebolo nijaké strašidlo,” veľmi dôrazne vyhlásil kastelán Max. „Už som vám to raz povedal. Nemusíte sa báť, strašidlá tam rozhodne nie sú.”

„Ste si tým istý?” Hádajko cítil, ako sa mu uľavilo. „Nie je tam ani jediné strašidlo?” ubezpečoval sa. „Lebo v novinách písali, že...”

„Vonku naozaj nie je ani jediné strašidlo,” prerušil ho kastelán Max. „Žijem tu dlho, poznám to tu. Vonku nie je nijaké strašidlo. Je totiž dnu. V hrade. Zdržuje sa v pivnici, vo výklenkoch chodieb, v zákutiach komnát... vlastne kdekoľvek.

Skrátka, je tu s nami.”

Obsah

1. Záhada hradu Orlia hliadka.....	3
2. V Strašidelných horách	8
3. Hradné strašidlo	18
4. Princ Konrád	23
5. Rytiersky turnaj	28
6. Na metle	39
7. Drak Atrament.....	45
8. Späť do hradu	52
9. Hladomorňa.....	57
10. Na rieke.....	65
11. Barónka Adelaida de la Rose	69
12. Znova vo väzení.....	75
13. Rytier Pagáč	79
14. Na kone!	86
15. V koši	92
16. Návrat.....	98